

СНОПЧЕ

Година I.

Брой 1

Декември 1939 година

ОТГОВОРЕНЪ УРЕДНИКЪ
ИОРДАНЪ НЕДКОВЪ

Директоръ на у-ще „Царь Симеонъ“ — ВАРНА

Вестникъ за ученицитѣ отъ Варненска околия

Урежда комитетъ отъ учители

ЦЕНА 1 ЛЕВЪ

Излизатъ 8 броя годишно.

Задачитѣ на „СНОПЧЕ“

Когато добриятъ земеделецъ пори земята и зарива въ нея семена презъ късна есенъ и въ ранна пролѣтъ, душата му е пълна съ сладката надежда, че ще дойде време за златна жетва. Когато тихъ вътрецъ залюшка тежки класове по избуялитѣ ниви, сърдцето на земеделеца трепка отъ радостъ. А когато зърното узрѣе, той жъне едритѣ класове и върже тежки снопи — плодъ на неговия трудъ.

И ние съ васъ, мили деца, работимъ въ училище отъ сутринъ до вечеръ. Нашиятъ трудъ сжко дава богата жетва. И ето, задачата на вестничето ни ще бжде да събира най-хубавото, което сме пожънали. Затова го нарекохме „СНОПЧЕ“.

„СНОПЧЕ“ ще надникне въ живота на училищата отъ околията ни, за да открие най-хубавитѣ творби на ученицитѣ и ги покаже за примѣръ. Ние ще печатаме най-хубавитѣ ученически съчинения. Ще даваме хубави разкази и стихотворения отъ най-добритѣ български писатели, за да се учимъ отъ тяхъ на хубавъ роденъ езикъ. Нѣма да забравимъ и народнитѣ приказки и пѣсни. Често ще публикуваме статии за различни събития отъ миналото ни, за видни дейци и писатели.

„СНОПЧЕ“ ще следи внимателно дружественния животъ при училищата и ще помѣства статийки и съобщения за дълото на различнитѣ дружества. То особено много ще цени проявитѣ на родолюбие, милосърдие, взаимопомощъ, другарство и честностъ.

„СНОПЧЕ“ желае да вижда ученицитѣ винаги весели и жизнерадостни, но сжщевременно и работливи и загрижени за утрешния день.

То ще се урежда отъ група учители и ученици, но най-лесно и най-много ще успѣе, когато всички заработите за него. Спомнете си за примѣра на Кубрата! Кубратъ далъ снопче отъ прѣчки на синоветѣ си и ги накаралъ да го пречупятъ. Съ това той искалъ да имъ покаже, че ако сж сговорни, ако работятъ заедно, както тѣнцитѣ прѣчици въ снопчето сж заедно, никой не може ги победи.

Тѣй и съ нашето вестниче. Хубавото му дълго ще успѣе, когато всички участвувате въ него, като се слушате и сговаряте. Затова, изпращайте ни ваши съчинения за „СНОПЧЕ“, четете го и го разпространявайте между другаритѣ си. Желанието на уредницитѣ е, единъ день вие да поемете вестничето напълно въ ръцетѣ си. Тогава ние само ще го четемъ и ще ви се радваме.

Мили деца,

Вие сте утрешнитѣ граждани на Родината. Тя чака отъ васъ велики дѣла и ще има такава ждба, каквато вие и изградите. За това трудно, но хубаво дълго, трѣбва да се готвите още отъ ега. „СНОПЧЕ“ ще се радва, ако може да ви бжде полезно въ това отношение.

На работа за „СНОПЧЕ“! Нека то стане нераздѣленъ другаръ на всѣкиго отъ васъ!

„СНОПЧЕ“.

Младежкиятъ червенъ кръстъ носи добродетели, и радости на ученицитѣ, затова тѣ обичатъ да му служатъ предано.

Стани членъ на Младежкия червенъ кръстъ при училището си!

СИНЕ МОЙ

Сине мой, надежда скъпа моя,
Радостъ въ грижи, грижа въ радостъта,
Може би последенъ день е тоя,
Въ който те милува твой баща.
Азъ отивамъ, за да се не върна,
Дългъ отечественъ зове ме въ бой,
Може би не ще те вечъ прегърна,
Тебъ не ще продумамъ, сине мой!

Сине мой, азъ те благославямъ,
Нека Богъ закриля тебъ въ свѣта,
На тебъ салъ единъ заветъ оставямъ
Светъ заветъ на грижовенъ баща.
Съ него расти, възмжжавай, сине,
Моето богатство ти е той,
Съ него татко ти не ще загине —
Ще живѣя въ тебе, сине мой!

Сине мой, живѣй съ свѣтлий споменъ
На родинолюбцитѣ дѣди,
Гражданинъ бжди ти всѣвга скромень,
Честенъ въ мисли и въ дѣла бжди.
Вѣрвай въ идеали благородни,
Съ тѣхъ окриленъ въ миренъ трудъ или въ бой,
Дай живота си за края родни, —
Българинъ бжди гордъ, сине мой!

Сине мой, надежда скъпа моя,
Радостъ въ грижи, грижа въ радостъта,
Може би последенъ день е тоя,
Въ който виждашъ своя ти баща.
Азъ отивамъ, за да се не върна,
Дългъ отечественъ зове ме въ бой —
Дай да те цѣлуна и прегърна
Може би за сетньо, сине мой! —

Стаменъ Панчевъ,

бившъ народенъ учителъ въ Ботевградъ. Загиналъ геройски презъ 1913 година въ войната съ турцитѣ. Наскорѣ Ботевградци му издигнаха паметникъ.

Въ горното стихотворение учителтъ — поетъ изказва великата обичъ на бащиното сърдце и завета да се жертвуваме за Родината, както той се е жертвувалъ за нея.
Поклонъ предъ далечния му гробъ и предъ дълото му, което не умира.

За истината

Търсете постоянно истината и като я откриете, павете я, за да останете чисти, доволни, честити и весели презъ цѣлия си животъ.

Когато ви кажатъ истината въ очитѣ, ако ви похвалятъ, не се гордѣйте, но бждете смирени!

Ако ви изобличаватъ недостатѣцитѣ, пороцитѣ и грѣшкитѣ, не се сърдете, но се примирете съ истината и си дайте воля да се поправите!

Радвайте се всѣкому, който ви каже откровено истината.

Когато служите на истината, имайте на ума си примѣра на Сократа, изпилъ до дѣно поднесената му чаша отрова за истината.

Помнете и нашия Спасителъ, който умрѣ на кръста за истината.

Помогнете на беднитѣ си другарчета!

Зимата иде. Тя ви носи много радости. Но огледайте се около себе си и вижте, колко ваши другарчета не сж готови да я посрещнатъ и треперятъ предъ нея. Много отъ тѣхъ нѣматъ дрехи и обуца и зѣзнатъ отъ студъ. Други се задоволяватъ само съ парченце сухъ хлѣбецъ, който не получаватъ редовно. Вижте, каква мжка се чете въ очитѣ имъ! Помислете, колко страдатъ тѣ! А нали и тѣ сж дечица като васъ! Затова, не ги оставяйте, а имъ помогнете съ каквото можете: съ пари, съ дрехи, съ обуца и храна. Пригответе имъ и по нѣкой подарѣкъ за празниците! Зарадвайте ги и ще видите, колко благодарни ще ви бждатъ тѣ! Ще видите, колко леко ще бжде и на васъ, защото сте постѣпили като истински другарчета.

Много ученици сами сж се сетили и сж подпомогнали вече своитѣ бедни другарчета. Хвала имъ! Нима вие не можете да постѣпите като тѣхъ?

„СНОПЧЕ“

Най-после отдъхна и рече: „Конецъ!
На житие ново азъ турихъ вънецъ“.
И вдигна тѣвъ листи и викна високо:
„Отъ днеска нататъкъ българскиятъ родъ
История има и става народъ!
Нека той познае отъ мойто писанье,
Че голѣмъ е той билъ и пакъ ще да стане.
„Четете да знайте, що въ стари години,
По тѣвъ земи славни вършили дѣди ни.
Четете, и знайте що съмъ азъ писалъ,
Отъ много сказанья и книги събралъ.
Четете, о братя, да ви се не смѣятъ,
И вамъ чужденцитъ да не се гордѣятъ...
Тѣй мѣлѣше тозъ мжжъ, въ килията скритъ,
Съсъ погледъ умисленъ, въ бждещето впить...“

Ив. Вазовъ.

СЛАВЯНОБЪЛГАРСКА ИСТОРИЯ

Много трудъ употребихъ да събирамъ отъ различни книги и истории, докато събрахъ и обединихъ дѣлата на българския родъ въ тая книжица за ваша полза и похвала. Написахъ за васъ, които обичате своя родъ и българското отечество и обичате да знаете за своя родъ и езикъ.

Но нѣкой не обича да знае за своя български родъ, а се обръща къмъ чужди обичаи и чуждъ езикъ. О, неразумни и слабоумни! Защо се срамувашъ да се наречешъ българинъ и не четешъ и не говоришъ на своя езикъ? Или българитъ не сж имали царство и държава? Толкова години сж царствували и сж били славни и прочути по цѣлата земя. Ти, българино, не се мами, знай своя родъ и езикъ и учи се на своя езикъ!

Паисий Хилендарски

Дѣлото на Отца Паисия нѣма равно на себе си! Въ тежкитъ години на двойното робство, когато по-проститъ българитъ бѣха уплашили и свили, а по-буднитъ бѣха започнали да се срамуватъ отъ името си, Отецъ Паисий написа своята историйка и трѣгна да я разнася между народа. Тази историйка запали първата искра въ народната душа, която бѣше задрѣмала. Тя стресна народа ни и запали у него желанието за свободата.

И ето, днесъ ние се радваме на тази свобода — най-скѣпото нѣщо въ живота на човѣка.

Но, нека не забравяме Отца Паисия, този скромнъ и тихъ монахъ, който следъ много трудъ, мжки и лишения, завърши живота си нейде по пѣтищата на родната ни земя. Гробътъ му остана неизвестенъ, но безсмъртното му дѣло ще се слави презъ вѣковетъ.

Станете членове на ученическитъ дружества!

Животътъ, мили деца, не е толкова лекъ, колкото на нѣкои се струва. Напротивъ, отъ день на день той става по тежъкъ, и вие трѣбва добре да се подготвите за него. Тѣкмо затова ходите на училище. Тамъ всѣки отъ васъ събира знания, които му сж много полезни. Обаче това, което научавате въ учебнитъ часове, съвсемъ не е достатъчно. Ето защо, при всѣко училище има и ученически дружества: кооперативни, червенъ кръстъ, за газова отбрана, въздържателни, християнски и др. Помислете си, на колко хубави нѣща може да се

научите въ тѣзи дружества! Разбира се, не е достатъчно само да станете тѣхни членове, но трѣбва да вземете живо участие въ дейността имъ.

Въ тѣзи дружества ще свикнете най-добре да си помагате еднъ на другъ и съ общи усилия да побеждавате прѣчкитъ, които животътъ ще поставя по пътя ви. Ще добиете навики, сж които ще бждете много полезни на себе си и Родината, когато порастнете.

Ще живѣете всрѣдъ другарска обичъ, милосърдие и доброта.

Може да не бждете членове на всички дружества едновременно. Нека всѣки се запише тамъ, кждето сърдцето му най-много те-

ли. Но гледайте вѣски отъ васъ да бжде полезенъ на своето дружество. Не бждете само свидетели, а — живи участници въ всичко, което става тамъ! Тогава дружествата ви ще запишатъ въ дейността си много хубави дѣла, които ще бждатъ полезни не само за близкитъ ви, но и за самитъ васъ.

„Снопче“ съ удоволствие ще съобщава за дейността на дружествата въ околията. То ще дава и портретитъ на тѣзи отъ васъ, които сж се проявили като отлични дружествени дейци и добри деца.

На работа за успѣха на ученическитъ дружества!

„Снопче“

Кооперацията и училището

Кооперативното дѣло носи свѣтли бжднини за човѣчеството и народи ни. Кооперацията отваря широко своитъ врати и майчински кани всички къмъ трудъ, постоянство, другарство, любовъ и подпомагане. Тя е упора и надежда на беднитъ хора, които желаятъ да си подпомагатъ взаимно и доброволно се иареджатъ подъ нейното знаме. Въ задружния си животъ кооператоритъ каляватъ своето другарство и предаността си къмъ общата работа.

Кооперацията се яви и въ училището, защото и тамъ бѣше необходима. Въ нейнитъ редове влѣзоха и влизатъ ежедневно ученици — кооператори, които съ младенчески жаръ работятъ усърдно за успѣха ѝ. Плодоветъ на тѣхния трудъ сж на лице. Скромнитъ суми, които събира отъ членски вносъ,

забави и др., ученическата кооперация използва само за добри дѣла: помага на беднитъ ученици, урежда екскурзии, за членовѣтъ си, купува книги за кооперативната библиотека и т. н.

Малкитъ кооператори взематъ дейно участие въ кооперативния животъ, съ което се подготвятъ по-добре за своя животъ. Затова, вие деца, станете членове на вашата кооперация, дайте ѝ въ служба вашитъ сили, наредете се гордо подъ нейното знаме и високо издигнете нейния зовъ: „Единъ за всички, и всички за единъ“.

П. П.

ПЕЧАТНИЦА
Д. ТОДОРОВЪ
ВАРНА, ул. Единъ 22 Тел. 21-01

Сънятъ на Иванчо

Вие всички го познавате. Онова момче, което дойде въ училище, следъ като бѣхте учили десетина дни. Нали го доведе единъ день баща му и го предаде на учителя. Още сжция день той се сби за нѣщо съ кроткия Коста. Малко по-късно се намѣри подъ чина скжсана новата книга на Петра, и вие всички казахте, че това е Иванчова работа. А сега всѣки день вие разправяте на учителя за геройствата на Иванча изъ махлата. На съседското куче тенекия вързалъ за опашката. Обѣсилъ котката на лелини си. На нѣкакъва гжска заврѣлъ клечка

въ устата и я пустналъ тѣй да върви изъ улицата. На дѣдовото Станчово магаре отрѣзалъ опашката и заковалъ ушитъ му въ селския брѣстъ. Нацепилъ съ брадвичка зелето въ градината на чичо ви. Райка и сипалъ соль въ селския кладенецъ.

Та ето, сжциятъ този Иванчо отъ нѣколко дни не идва въ училище. Знаете ли защо? Слушайте сега. Преди нѣколко дни Иванчо яхналъ дѣдовото Станчово магаре и поелъ пътя къмъ воденицата. Срещналъ две момченца, които пасѣли коня си. Позаялъ се Иванчо съ тѣхъ и ги разсърдилъ нѣщо. Взели момчетата конски мухи отъ коня и ги пустнали на магарето. Сви-

ло магарето уши, разтичало се и подхвърляло задница. Хващалъ се Иванчо ту въ гривата, ту въ продупченитъ му уши, ала не можалъ да се задържи и падналъ. Завъртѣли се предъ очитъ му нивитъ. Воденицата се показала нейде изъ облацитъ, а изъ въздуха свѣтукали нѣкакви звезди. На Иванча сякашъ му се доспивало, и той потѣвалъ въ нѣкаква голѣма тъмна дупка. Сторило му се, че нѣкой го носи. Опиталъ се да отвори очи, но не можалъ. И ужъ не гледалъ, пѣкъ виждалъ страшни нѣща. Ето, израсла му опашка, а на нея вързана тенекия. Съседското куче стои до него съ прчка и го удря. Дрѣпне се Иванчо, а тенекията дрѣнка. Хукне

да бѣга, тя следъ него. На среща му гжска. Разпери тя криле и съ човката си завира въ устата му грамадна клечка. А ето и проклетото магаре насреща му. Дѣдо Станчо го е яхналъ и размахва два голѣми гвоздея. Въ пояса е теслата му. Той се смѣе и сочи съ голѣмия си прѣстъ Иванчовитъ уши. Иванчо потѣва въ потъ и се опитва да бѣга. И ужъ се сили, пѣкъ не му спори. Но... слава Богу! Дѣдо Станчо кривна нѣкжде. А кой е сега пѣкъ този? Размахва нѣкаква голѣма брадва и... цепи човѣшки глави! Цепи ги като зелки. Ето, замахва съ брадвата върху Иванча. Искда да му разцепи главата!

— Оле ле — е, чичо Райко! Недей! Азъ вече

нѣма!... извиква Иванчо и се събужда.

Оглежда се и що да види. Той е у тѣхъ си, лежи на креватчето, а главата му е овита съ нѣщо. Не може да повдигне и лѣвата си ръка.

Надъ него сж се надвесили баща му и учителътъ.

Какво стана по-нататъкъ, не зная. Зная само, че следъ нѣколко дни Иванчо пакъ ще дойде на училище. А вие не му се смѣйте, казвайте това, което съви разправилъ.

Попитайте го другъ пътъ, ще върши ли магарии.

Пѣкъ каквото ви каже, може да ми го съобщите.

Чичо Дан

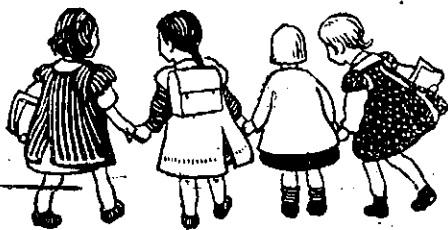

УЧЕНИЦИТЪ ТВОРЯТЪ

Пакъ на училище

Голъмата лѣтна ваканция изтече неусѣтно въ игри разходки и безгрижие. Месецъ септемврий е. Дойде и новата учебна година. Записахме се.

Днесъ е петнадесети септемврий. Азъ трепнахъ при мисълта, че е дошълъ първиятъ день отъ новата учебна година. Станахъ бързо, приготвихъ се и тръгнахъ къмъ училището. Вървѣхъ и отъ време на време подскачахъ отъ радостъ. Училищниятъ дворъ отново се оживи. Смѣхъ, говоръ и крѣсци оглушаватъ всичко наоколо. Колко много се зарадвахъ, когато между другитѣ ученици видѣхъ и миналогодишнитѣ си другари! Празнично облѣчени, ние се разхождахме на голѣми групи и шумно изказвахме впечатления си отъ ваканцията. Единъ по единъ пристигаха и учителитѣ и весело ни поздравяваха. Дойде и свещеникътъ. Разнесе се остриятъ звънъ на училищния звънецъ. Той като че ли ни поздравяваше и казваше: „Добре дошли! Добре дошли!“

Ние хукнахме съ радостни викове да се наредимъ. Дойдоха и обичнитѣ ни учители. Настана тишина. Само тукъ-таме още мърдаха и плахо поглеждаха насамъ нататъкъ новитѣ ученици, защото тѣ не знаеха мѣстата си. Свещеникътъ започна водосвета. Всички съ голѣмо внимание слушахме. Сърдцето ми тупкаше отъ радостъ. Азъ се молѣхъ за себе си, за другарчетата си и за учителитѣ. Когато свещеникътъ свърши водосвета, той ни благослови и ни пожела здраве и успѣхъ презъ новата учебна година. Господинъ директорътъ ни каза сжщо нѣколко хубави напѣтствени думи. При последнитѣ му думи мощно „ура“ процепи въздуха. Всички се радвахме. Но най-голѣма бѣше радостта ни, когато при насъ дойде класниятъ ни наставникъ и ни съобщи, че учителитѣ ни оставатъ пакъ сжщитѣ. Слънцето се бѣше издигнало доста високо, грѣше кротко и сякашъ ни казваше:

— Деца, ето ви пакъ на училище!

Гинка Д. Русанова, II класъ

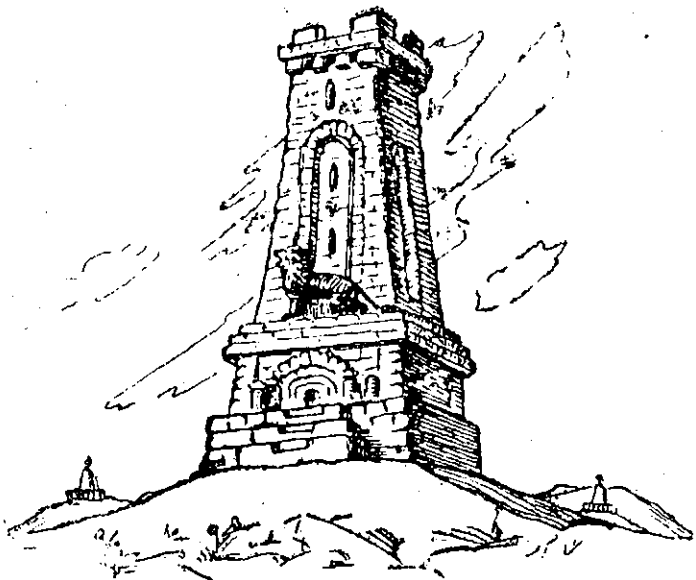
КАПКА ПО КАПКА ВИРЪ СТАВА.

Росица Ив. Чалъкова
III кл.

Варна - Шипка

(Пѣтни бележки)

Ранно утро. Малката ни група отдавна е заела мѣстото си на гарата. Въ очитѣ на всички ни се чете радостта, че ще видимъ Балкана. Нетърпеливи сме. Не дочакваме да ни покажатъ нашия вагонъ и бързо се настаняваме. Влакътъ потегля. Много кърпи се развѣватъ въ въздуха. Нѣщо задавя сърцето ми, нѣдига се нанягоре, достига до очитѣ ми, които се

премръжватъ и... нѣколко горещи сълзи парятъ бузитѣ ми. Дали отъ радостъ, или защото за пръвъ пѣтъ се раздѣлямъ съ мама за по-дълго време?

Влакътъ лети, а презъ прозореца като филмова лента се низятъ омайни картини. Тукъ езерото, кристално синьо, а надъ него шумолятъ трѣстикитѣ, навели стебла. Тамъ си шепнатъ листата на бързо минаващитѣ дървета, навеждатъ чела класоветѣ и пѣстритѣ полски цѣвта. Сутрешната мъгла бързо се дига нагоре, и слънцето разстила лжчитѣ си по цѣлата ширь. Една следъ друга се редятъ малки спирки и по-голѣми гари. Отъ двѣтъ страни на желѣзопѣтната ли-

ния като зелено море се вълнуватъ буйни ниви. Тукъ-тамъ кървава макъ, подалъ глава, весело се ухилва и шариполския килимъ...

Въ далечината се вижда историческиятъ Мадарски конникъ, издѣланъ въ скалитѣ по заповѣдъ на ханъ Омуртага. Минаваме край Шуменъ, Преславъ, Попово срѣдъ ниви, ливади и гори. Неусѣтно стигаме до Горна-Орѣховица — голѣмъ желѣзопѣтенъ възелъ. Отъ тукъ влакътъ ни носи презъ красива тѣснаина къмъ старата българска столица — славното Търново.

Пристигаме. Предъ насъ е великолепна картина. Кжщитѣ сж накачали една върху друга, а долу Янтра шуми и разказва историята на славнитѣ Асеневци и Патриарха Евтимия. Ето Царевецъ и Трапезица. Ето и Балдуиновата кула.

(Следва въ 2 брой)

„СНОПЧЕ“

Ето вечъ изгрѣва
слънцето златисто,
мрака разпилява
„Снопчето“ лжчисто.

На „Снопчето“ лжчитѣ
ще грѣйнатъ навредъ,
ще прѣснатъ мъглитѣ
въ гори, села безчетъ.

Свѣтлина лжчиста
„Снопчето“ пилѣе,
на душата чиста
сладка пѣсень пѣе.

Гледай малкитѣ деца,
какъ го търсятъ и четатъ,
гледай румени лица,
какъ се смѣятъ и горятъ.

Евгения Поборникова, III класъ

ПИСМО

Мила другарко,

Вѣрвамъ, че ще останешъ приятно изненадана отъ настоящето писмо, защото може би то ще ти припомни за хубавитѣ и незабравими дни, които прекарахме заедно. Ето, започнахме новата учебна година, а тебъ те нѣма между насъ. Още се оглеждаме да те видимъ... Наистина, мѣстото ти на чина не е праздно, но всички чувствуваме отсъствието ти. Ние, твоитѣ съученици, живѣемъ съ добритѣ спомени за изтеклата учебна година.

Сега далечъ отъ насъ, въ шумната столица, при съсемъ нови за тебъ преподаватели и съученици, ти добре ли се чувствувашъ? Намиращъ ли голѣма разлика между курортната Варна и шумната София? Ако обичашъ, пиши ни нѣщо ново. Ние съ радостъ ще четемъ писмата ти. Опиши по-забележителнитѣ нѣща отъ столицата, защото много отъ насъ сж нѣмали щастие да я видятъ. Тѣзи, които сж ходили на голѣмата екскурзия, винаги си спомнятъ за нея.

Ние всички въ класа сме добре. Учението пакъ си върви по предишния редъ.

Класътъ ни се поизмѣни малко, защото дойдоха ученици отъ миналогодишния I-д класъ, който серазтури. Учителитѣ ни сж сжщитѣ. Обичниятъ г-нъ К. е пакъ нашиятъ класенъ наставникъ. Г-нъ Н. продължава да ни преподава български езикъ. Както си го знаешъ, понѣкога е много веселъ, а другъ пѣтъ ни се кара. Изглежда, че съ него тази година ще учимъ много нови работи. Започваме да си водимъ дневници. Това ще бжде една много хубава и приятна работа. Освенъ това, г-нъ Н. ни даде списъкъ на много теми, върху които иска да му правимъ съчинения. Темитѣ сами ще си избираме. Ще учимъ нѣщо ново и за декламацитѣ.

Наскоро въ града започва да излиза ученическо вестниче „Снопче“. Когато излѣзе първиятъ брой, ще ти го ипзратъ.

Иначе сме си все сжщитѣ. Най-милиятъ отъ другаритѣ ни, Тодоръ, продължава да продава вестници и да бжде касиеръ на спесотвната ни каса. Драгия и Иванъ сж по-редовни. Изобщо, класътъ ни е добре. Много добъръ редъ се пази и въ цѣлото ни училище. Само Богъ да дарува на всички здраве, за да

Писмо до дѣдо Мразъ

Мили дѣдо Мразъ,

Колко много ни зарадваха поздравитѣ ти, пратени по хубавитѣ бѣли снѣжинки на 22. XI. т. г.! Помислихме си, че ни идвашъ на гости, но останахме излъгани. Тебъ те нѣма. Защо? Не ти ли домжчнѣ за насъ? Вечъ цѣла година какъ не сме се виждали.

Да не би баба Зима да е неразположена, та ще трѣбва да я гледашъ, или чакашъ да се завърнатъ палавитѣ ти деца — царицата Пролѣтъ, топлото Лѣто и рошавата Есенъ. Да не мислишъ пѣкъ, че ние не сме готови за посрещане?

О не, не дѣдо Мразъ! Родителитѣ ни ни накупили всичко. Имаме си дебел балтончета, гумени шушони, здрави шейни и хубави кѣнки. Само ела! Стига си стоялъ въ леденитѣ си палати, стига си радвалъ само севернитѣ деца! Отдавна не сме играли съ тебъ, и затова ни е тѣй мжно. Ела да ни пощипвашъ по нослетата, бузичкитѣ и ушчикитѣ! Ела да ни подгонвашъ изъ улицитѣ, събаряшъ изъ прѣспитѣ и търкаляшъ по твоитѣ снѣжни килими! Дойдешъ ли ти, ние ще бждемъ най-веселитѣ деца.

Ела, дѣдо Мразъ, не ни измжчвай повече!

Очакваме те съ нетърпение. Приеми поздравитѣ ни.

Отъ ученицитѣ на I „в“ кл.
при у-щѣ „Априловъ“ — Варна

Страницитѣ на „СНОПЧЕ“ сж отворени за всички ученици, които изпратятъ хубави съчинения.

Станете ни сътрудници!

свършимъ благополучно учебната година.

Цѣлува те приятелката ти: Марийка

Марийка Великова, II-а класъ.

Въ следния брой ще помѣстимъ отговора на горното писмо.

Пращайте ни хубави писма, за да ги печатаме!

ИЗЪ НАУКАТА И ЖИВОТА

Нъщо за Мики Маусъ и Снѣжанка

Знамъ, че обичате да гледате филми. Особено обичате да се смѣте, когато на платното се яви Мишока Мики. Пъкъ и не само децата, но и възрастнитѣ обичатъ да гледатъ кжситѣ филми съ Мики Маусъ. Много отъ васъ помнятъ и филма „Снѣжанка“. И понеже съмъ увѣренъ, че не знаете какъ се приготвяватъ тѣзи филми, азъ ще ви разкажа това накратко.

Обикновенитѣ филми се правятъ, като се снима игра на артисти като тия, които гледате и въ нашия театъръ. Значи, при тѣзи филми играятъ хора. Филмитѣ на Уолтъ Дисней, авторътъ на Мики Маусъ и Снѣжанка, не се правятъ тъй. При тѣзи филми не играятъ никакви артисти, а тѣ сж получени отъ сглобяването на много рисунки. Тогава, ще попитате вие, какъ вървятъ рисуванитѣ хора и животни? Ето какъ: на една рисунка е нарисуванъ слабо повдигнатъ да кажемъ лѣвиятъ кракъ на човѣка или животното. Но следващата той е повдигнатъ малко повече, на третата още повече и т. н. Когато тѣзи рисунки се копиратъ на лентата, а тя мине презъ кино-апарата, рисункитѣ оживяватъ на платното. Вие вече се същате, че за такъвъ филмъ сж необходими много рисунки. И наистина, за единъ филмъ „Мики Маусъ“, който се играе 15 минути, сж необходими около 15,000 рисунки. За филма „Снѣжанка“ сж нарисувани около 2 милиона рисунки, отъ които сж избрани само 130 хиляди. Сега вие можете да си представите, колко трудъ е употребенъ за тѣзи рисунки. Затова и филмътъ е много скъпъ. За него сж похарчени 123 милиона лева! Но, спечеленитѣ пари сж още повече, затова Уолтъ Дисней, авторътъ на този филмъ, е днесъ единъ отъ най-богатитѣ хора въ Америка.

И тъй, никакъвъ Мишока Мики и никаква „Снѣжанка“ не живѣятъ никжде... освенъ върху бѣлото платно на киното.

Й. Н.

Населението на България споредъ последното преброяване, станало на 31 декемврий, 1934 година, било 6 милиона, деветдесет хиляди, двеста и петдесет души, като мъжетѣ сж били

съ 26569 души повече отъ женитѣ. До сега населението на нашето отечество сигурно се е увеличило. Жителитѣ на цѣлото земно кжлобо сж около 2 милиарда и 210 милиона души. Преди 300 години тѣ сж били само 445 милиона души.

Фастъцитѣ, които много обичате, растатъ много и у насъ, въ Южна България. Най-интересното, което мнозина не знаятъ за тѣхъ е, че цѣтветѣ имъ се завиратъ въ земята, и тамъ зрѣятъ плодоветѣ имъ.

Засѣването на памукъ у насъ се засилва. Годишно въ нашето отечество се добива около 8 милиона килограма чистъ хубавъ памукъ.

Чудна фабрика е тѣлото на човѣка. Само за единъ день въ него се раждатъ и умиратъ 500 милиона червени кръвни тѣлца.

Още по-чудна машина е човѣшкото сърдце. Вие на дали знаете огромната работа, която извършва то. Ето, четете внимателно: презъ него минава въ всѣка минута по 3 литра кръвъ, което прави 180 литри въ часъ, а 4500 литри въ денонощие. Помислете си сега: тази малка помпичка, която бие около 70—80 пжти въ минута, изтласква за едно денонощие четири хилиди и петстотинѣ литри кръвъ. Като знаете, че човѣкъ има въ сѣбѣ 3—4 литра кръвъ, помислете по колко пжти минава тя презъ сърдцето му за едно денонощие! Презъ всѣка минута почти всичката ни кръвъ минава по веднажъ презъ сърдцето ни. Не забравяйте, че за цѣлата тази работа трѣбва сила. Ако може да се събере силата, която сърдцето употребява въ 24 часа, съ нея ще може да се дигне тяжестъ отъ 50 хиляди килограма, т. е., 3 пълни товарни вагона. Затова, пазете сърдцата си! Не ги тровете съ тютюнъ и спиртни пжтиета.

Мнозина не знаятъ, че фасулътъ, картофитѣ и царевичата сж пренесени отъ Америка. Значи, преди около 450 години нашитѣ прадеди не сж яли фасулъ, картофи и варена царевича. Тѣ не сж пушили и тютюнъ, защото и той е донесенъ отъ Америка.

Изъ живота на училищата

Предизборно ученическо събрание.

Може би е известно на малкитѣ ни читатели, че въ училището „Ст. Караджа“ — Варна, отъ 10 години насамъ съществува ученическа държава, въ която редътъ и хигиената сж дѣло на самитѣ ученици. Всѣки класъ се управлява отъ класенъ съветъ, а училището — отъ върховенъ съветъ. За сутрешната и следобѣдната смѣна има пжкъ областни съвети.

На 25 т. м. областнитѣ съвети свикаха общи предизборни събрания, а на 27 се произведоха избори за областни и класни съветници. Съжаляваме, че мѣстото не ни позволява да дадемъ извадки отъ хубавитѣ доклади на председателитѣ за изтеклото време. Въ тѣзи доклади като въ огледело се вижда цѣлитъ животъ на класоветѣ и отдѣленията: редъ, хигиена, успѣхъ добротворство, театъръ и др. Дѣло на самитѣ ученици, тѣ много красноречиво говорятъ за стремежа къмъ самообразование, самоусъвършенствование, творчество и самоуправление. (Бурни ржкоплѣскания).

Много хубавъ бѣше докладътъ на председателката на I б класъ, Лукреция Тифонова, която завърши съдумитѣ: „Съ трудъ и постоянство, самоуправлението ще ни помогне да издигнемъ Родината си до величието ѝ презъ Симеоново време!“ (Буря отъ ржкоплѣскания).

Георги Николовъ, председателъ на II а класъ, даде отличенъ докладъ, който завърши съдумитѣ: „Да живѣе нашето училище! Да живѣе самоуправлението ни! Да живѣе България!“ (Отвредъ живи ржкоплѣскания).

Много искренъ бѣше докладътъ на Спасъ Левковъ, председателъ на II б класъ. Той каза, че не е много доволенъ отъ класа си и подкани другаритѣ си къмъ повече трудъ и редовност, като завърши съдумитѣ: „Да крачимъ все напредъ! Нито крачка назадъ!“.

Много силно впечатление направиха докладитѣ на третитѣ класове и на всички отдѣления, ала незабравимъ ще остане докладътъ на Димчо Русевъ, председателъ на I б отдѣление, който бѣ изпратенъ съ бурни ржкоплѣскания.

Заслужено бѣха отбелязани две имена на ученици — честни деца, които и ние сочимъ за добъръ примѣръ: Веселинка Ив. Христова отъ III а класъ и П. Христовъ III а отдѣление, намѣрили доста голѣмички суми пари, открили тѣзи, които сж ги изгубили и имъ ги върнали. Хвала и честъ на такива ученици!

ЗАДАЧИ, ГЛАВОБЪЛСКИНИЦИ И КРЪСТОСЛОВИЦИ

Задача 1.

Въ името на единъ български градъ се съдържатъ следнитѣ 9 думи: 1. Египетско божество, 2. Мжчилице, 3. Мжжко име, 4. Женско име въ звателенъ падежъ, 5. Музикална нота, 6. Семейно огнище, 7. Вестникъ, 8. Нота и 9. Старогръцки писателъ.

Открийте кой е града и кои сж думитѣ!

Задача 2.

Съ К съмъ висока. Като поставите предъ мене А, ставамъ много страшна. Като замѣстите първата ми буква съ В, търсятъ ме, когато се вѣнчаватъ, като я замѣстите съ А. съмъ старобългарска крепостъ, съ С съмъ римски консулъ, а съ Н съмъ нищо.

Коя съмъ?

Задача 3.

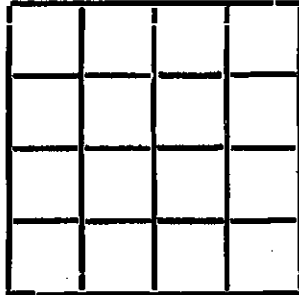
Коя круша не се яде?

Визитна картичка 4

КАЛЧО ШИВАРОВЪ

Открийте занаятието и мѣстожителството му.

Задача 5.

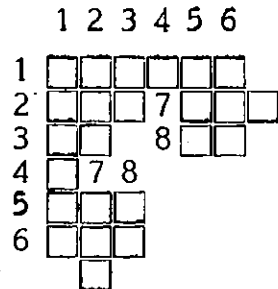

Наредете въ малкитѣ квадратчета цифритѣ отъ 1 до 16 тъй, че хоризонтално и вертикално да се получава сборъ 34 на всѣки редъ.

Задава Коста Лечевъ, III а класъ.

Задача-кръстословица 6.

Задава Кичка Йовчева отъ III б кл.

Отвесно и водоравно:

1. Въ ржцетѣ ти е. 2. Има го на морския брѣгъ. 3. Часть отъ колата. 4. Следъ о. 5. За сѣдане. 6. Дърво. 7. Съюзъ. 8. Предлогъ.
За всѣка разрешена задача ще даваме по жребие 1 подаръкъ: моливъ, перодръжка съ резервоаръ, прочитна книга и др.

СЪОБЩЕНИЯ

„СНОПЧЕ“ се урежда отъ група учители, посочени въ събрание, и съ съдействието на околийскитѣ училищни инспектори, при отговоренъ уредникъ Йорданъ Недковъ.

То започва да излиза с надеждата, че ще осъществи идеята за едно околийско вестниче и ще получи подкрепата и сътрудничеството на учителитѣ и ученицитѣ отъ дветѣ Варненски учебни околии.

Въ уреждането на вестничето ще бждатъ привлечени да участвуватъ и ученици.

ДРАГИ ДЕЦА, изпращайте ни вашитѣ съчинения, рисунки и задачи, за да ги помѣстимъ въ „СНОПЧЕ“! Но помнете следното:

1. Не преписвайте и не използвайте чужди работи, а изпращайте само това, което е чисто ваше!

2. Пишете кратко, ясно, четливо и само на едната страна на листа!

Отъ идущия брой ще съобщаваме селището, училището, класа и паралелката на ученицитѣ, които работи печатаме въ „Снопче“.

МОЛИМЪ колежитѣ да ни изпращатъ мненията си по списване на вестничето. Всички изказани критики и мнения ще бждатъ най-внимателно проучвани.

Разпространението на „СНОПЧЕ“ ще става чрезъ ржчна продажбе. Сумитѣ трѣбва да се ошчитатъ следъ всѣки брой.

Съобщавайте ни имената и ни изпращайте портрети на ученици, които сж извършили добри дѣла, достойни за похвала и примѣръ!

ИЗПРАЩАЙТЕ ни доклади за дейността на дружествата и други сведения за живота на училищата си!

Всичко, що се отнася до „СНОПЧЕ“ като писма, ржкописи, суми и др., да се изпраща до отговорния уредникъ Йорданъ Недковъ, директоръ на училище „Царъ Симеонъ“ въ гр. Варна.

НА 26 т. м. се откри у-ще „МИТР. СИМЕОНЪ“ детска театрална школа подъ ржководството на Николай Фолъ, дългогодишенъ уредникъ на детския театъръ въ столицата, а сега ржководител на детски отдѣл при Варненския народенъ театъръ. Горещо препоръчваме на малкитѣ си читатели отъ града да се запишатъ въ школата, защото сме сигурни, че въ нея ще научатъ много хубави нѣща.

Занятията ще се водятъ въ срѣда и сбота.